

SZÁGULDÁS AZ IDŐVEL

Valparaisói városnézés és csónakázás után tovább utaztunk csodálatos új szálláshelyünkre, **Puerto Monttba**.

Térkép barangolásaink környékéről

Meglátogattuk a helyi piacot, és nagyon élveztük a sok újdonságot, soha nem látott növényeket, állatokat. Kifejezetten érdekes élmény volt, mondhatom, „jót piacoztunk!” Vettem fóliába csomagolt lazacot, nagyon olcsó volt!

Montti piac

Mire hullafáradtan hazatértünk, már csak egy teafőzésre jutott az erőnkől azt viszont egészen különleges körülmények között.

Teafőzés különös körülmények között

Ma csodaszép kirándulást tettünk Chiloe-szigetre annak is a Castro nevű városába. Itt található 14 ún. „deszkatemplom”, mely kizárólag fából épült. Mi a legszebbet, a Szent Ferenc templomot néztük meg.

A méltán világhíressé lett templomok, (összesen 14) az 1500-as években épültek, a missziós feladatokat ellátó jezsuiták Chilébe érkezése idején. Ez a mi templomunk, (San Francisco de Castro Church) mint nevéből is látszik, Szent Ferenc tiszteletére épült. Szent Ferenc egyébként az itt élő emberek legjobban tisztelt, kedvenc szentje, szinte bármerre megyünk az országban, mindenütt találunk róla elnevezett templomot. A templomok külső és belső

Castroi Szent Ferenc deszkatemplom

része egyaránt fából készült (más néven deszkatemplomoknak is hívják őket). Külön építészeti iskola (Chilota) létesült a templomok építésére. Építészetükön kívül növeli értéküket, hogy az építetők díszítő elemként rengeteg népművészeti motívumot használtak.

(Eszter fordítása a könyvből.)

Ennyit sikerült megtudnom ezekről a templomokról, és amit saját szememmel láttam, s ez nem kevés volt. Eszter vett egy csodálatos könyvet, mely bemutatja a deszkatemplomokat. Amikor néztem a képeket, elhatároztam, ha még egyszer – valami csoda folytán – eljutnék Chiloé-szigetre, valamennyit felkeresném!

Vettünk egy képeslapot, melyen gyönyörű lila-sárga színekben pompázik az említett templom. 5 órás hosszú buszon való zötykölődés után végre megérkeztünk Castróba. Mint a megszállottak, rohantunk a templomhoz, szerencsére a buszpályaudvar közelében volt. Némi csalódottság után konstatáltuk, hogy a templom időközben sárgára lett átfestve. Talán a tornyánál maradt egy kevés a lila színből. Ennek ellenére fantasztikus élmény volt. Én még ilyen hatalmas, csak fából készült templomot nem láttam. Éppen egy keresztelő volt, végignéztük a szertartást, miközben videóztunk. Videóztuk a gyönyörű festményeket, szobrokat és videóztunk a csodálatos faszerkezetet is.

Faszobrok

Sajnos a többi fatemplom elég messze van, lehetetlen volt oda is elmennünk, pedig szerintem, bár kisebbek, mint a castrói, de talán még szebbek. Be kellett érünk ezzel az eggyel, de ez is megérte a rázós és hosszú buszutat.

A busz indulásáig, még annyi időnk maradt, hogy kicsit sétáljunk a városban és beüljünk ebédelni az egyik halásztanyára. Megkóstoltuk a híres chiloei specialitást, a **paila chonchit**, amit magyarra úgy fordítanék: halászlé kagylóval. Igen finom volt! Kicsit hasonlított a mi szegedi halászlénkhöz, de talán még csípősebb volt, és meglehetősen sok kagylót tartalmazott.

Valparaisói utcarészlet

Ma izgalmas és nagyon szép napunk volt.

Reggel szétosztottuk magunkat „hegymászókra”, „fürdősökre” és otthonmaradókra. A társaság fiatalabb, tettere később fele elhatározta, hogy megmássza az Osornot, vagy legalább is egy részét, az öregebb, de azért ugyancsak tettere kész része viszont elhatározta, hogy kisbuszt fogad, és elmegy a híres termál gyógyfürdőbe, a **Puehue-ba**. Ibolya,

Ilona és Zsóka, inkább Puerto Monttban maradtak. Mi, fürdősök, bevágtuk magunkat a kisbuszba és mentünk. Az út végeláthatatlan volt, s úgy tűnt, mintha már a térképről is lementünk volna! Talán nem is vezet ez az út sehová, gyanakodtunk, de aztán egyszer csak megérkeztünk. Amikor megláttuk a „világhíres fürdőt”, a nevetéstől majd kipukkadtunk! A fürdőkomplexus egy db. tanuszodai medencénél jóval kisebb medencéből állt, derékig érő vízzel, és sok-sok emberrel. Na nem, nekünk ez nem kell - mondtuk egyöntetűen. Szegény sofőrünk, egy darabig nem fogta fel, mit nem akarunk, illetve mit akarunk. Ő elhozott a kialakított helyre, vajon miért nem akarunk bemenni? Kézzel-lábbal magyaráztunk neki, amitől még zavarodottabb lett. Végre valahára leesett nála a tantusz, s látta, hogy ő ide minket be nem tud tuszkolni. Miután egész napra béreltük, tanácstalanul álldogált, nekünk kellett határozniunk. Közvetlen a fürdő mellett kezdődik az **Antilanca Nemzeti Park**. Bementünk az információra, érdeklődni. Mondjuk, ez sem volt egyszerű, mert szerintük mi egy argentinai tóhoz akartunk menni, szerintünk a tó Chiléhez tartozik, de végül is nekünk lett igazunk. Pontosan mi sem tudtuk hová akarunk menni, de szörnyen élveztük az izgalmas helyzetet, és egyre jobban, mert az út gyönyörű volt. Jól gondoltuk, egy Nemzeti Park nem azért Nemzeti Park, hogy csúnya legyen. Gyönyörű vízésekben gyönyörködtünk, láttunk egy türkizszínű csodálatos tavat, melynek a túloldala valóban Argentínához tartozik.

Ahogy haladtunk előre, az út csodálatos páfrányfák között vitt, majd megérkeztünk egy hatalmas Oktatási Központba, ahol síliftek vittek fel a magasba. Szerencsére itt kaptunk térképet. Egy darabig el tudtunk menni a buszunkkal, aztán gyalog folytattuk az utat. Sofőrünk egy ideig eljött velünk, s egyre elégedettebb lett, mikor látta lelkesedésünket. Örömebe megmutatott nekem három gyíkot, egy rozsdabarnát, egy zöldet és egy szürkét. Ezután visszament a kocsijához, hogy megkerülve a nemzeti parkot a végén várjon bennünket.

Félig chilei, félig argentin tó

Egy pihenő gyíkcocsa

Hatalmas páfrányfák, vízesések

Csodálatos vízesés

Kavargó habok

Virágok

Az Osorno

Első látnivalónk egy vulkáni kráter volt, a **Rathuen**, majd elértünk egy csúcsot, ahonnan eszméletlenül szép körpanoráma nyílt, éppen az Osornóra és a körülötte levő hegyekre. Távcsővel pásztáztuk az Osornót, nem látunk-e rajta felfelé vagy lefelé mászó turistákat, hiszen ők akár a mi hegymászóink is lehetek volna!

A hegyen azonban nem mozdult semmi. Sokáig álltunk, és gyönyörködtünk a kilátásban. Alig tudtunk elszakadni a látvány-

Közeli hegyek

tól, pedig már indulni kellett volna. Irgalmatlan messze voltunk Puerto Monttól, és nekünk időre kellett hazaérni, hiszen a ma esti hajóval megyünk 23 órás hajóútra a fjordok közé. Mire kigyönyörködtük magunkat, s lekászálódtunk a hegyről, sofőrünk már várt bennünket. „Csapj a lovak közé” biztattuk, amúgy magyarosan, aki ugyan nem értette pontosan, miről van szó, de érezte, hogy sietnie kell. Tőle szokatlan módon egyre gyorsított, a végén ámokfutóként dolgoztuk le a kilométereket, egyiket a másik után, de még mindig nagyon sok volt hátra. Közben mellettünk is ment egy kocsi, hasonló iramban, barátságos fiatalemberekkel. Nekik még utánfutójuk is volt, azon egy csónak. Eszter felvetette az ötletet, hogy legjobb volna egyenesen átszállni a csónakba, talán akkor még van remény utolérni a hajót, mely hamarosan elindul nélkülünk. Igaza volt, most létkérdés, hogy legyenek barátaink, csónakos barátaink! Visszainteggettünk nekik. Sofőrünk ezenközben még gyorsított az iramon, már a zárt buszban is lobogott a hajunk a szélben. Mire megérkeztünk a szálloda elé, bizony, elég késő volt. A hegyesek már egy órája vártak ránk, a városban maradók is türelmetlenek voltak. Bocsánat, bocsánat hajtogattuk, s villámgyorsan felkaptuk csomagjainkat, én még külön a piacon vettem lazacot is, és máris indultunk a hajóhoz. Csak semmi pánik! Szerencsére ezek a chileiek semmit nem kapkodnak el. A hajó sem indult pontosan, az állomás is közel volt, szóval még mi vártunk a beszállásra. Hajónk neve: NAVIMAG E09. Az elkövetkezendő 23 órában ez a hajó lesz az otthonunk.

KIRÁNDULÓHAJÓN

Vége elfészkelődtünk a hajó hatalmas termében, ahol kényelmes székekben kellett töltenünk az éjszakát. Mivel szegény lazacomat, amit tegnap a piacon vettem s már második napja bontatlanul hever fóliájában, megsétáltattam a fedélzeten, félve attól, hogy a nagy melegben megromlik. Könnyedén lóbálgattam a nylonzacskóban, hogy minél több levegő érje (a fóliát!). Remélem, nem fog rámbüdösödni, kár volna érte! A séta után nyugovóra tértem.

Éjszakai nyughelyünk

Hát az éjszaka cseppet sem volt nyugodt, illetve sokaknak az volt, nekem nem. Először is ülve nem tudok aludni, aztán meg zajban sem, márpedig az idő előre haladtával felhangzott a horkolók kórusa. A mieink is csatlakoztak, Margó fújta a prímet, de Matyi is jól

kontrázott. Figyeltem a horkolók karát, és fantasztikus dologra jöttem rá: megállapítottam, hogy egy nyelven horkolnak. Semmi különbség, a chilei horkolás és a magyar közt, de az angol is ugyanúgy húzza, mint a spanyol. Ez az együtthorkolás, maga volt a világbéke! Az is eszembe jutott, hogyha Szaddam Husszein együtt horkolna Bush-sal, tán nem is kellene háborúzniuk. Ezeken a magasztos gondolatokon elmélkedtem, amikor éktelenül kezdett viszketni a hátam. A leégett hátam! Nyilván hámlásnak indult. Sehogy sem értem el, hogy megvakarjam. Már majd megőrültem, amikor eszembe jutott, hogy előveszem a tollamat, talán azzal elérem a viszkető részt.

Elfelejtettem visszapattintani a hegyét, s miközben kéjesen vakaróztam, tintával tökéletesen összefirkáltam magamat. Mikor rájöttem, mit csinálok, s elképzelttem, hogy nézhet ki a hátam, elfogott a nevetés, ami így egyedül, éjnek éjszakáján, elég rémisztő dolog, szerencsére körülöttem mindenki húzta a lóbőrt. Még egy darabig nevetgéltem, de aztán pisilnem kellett. Keresztülküzdöttem magamat két chilei testén, és kimentem a mosdóba. Igen ám, de a mi szintünkön nem volt, vagy legalább is nem találtam. Elkalandoztam jobbra-balra, csuda sem nézte, hány szintet mentem le vagy föl, lényeg az, hogy megtaláltam. Amint visszatértem a terembe, döbbenten láttam, hogy közben a helyemet elfoglalta valaki. Már-már felráztam volna az illetőt, mikor rájöttem, hogy én egy szinttel feljebb vagyok, mint kellene. Ezen aztán megint nevetnem kellett. Így hát jókedvűen töltöttem az éjszakát, reggel viszont pokolian morcos és álmos voltam.

A hajón, teljesen váratlanul, kaptunk kosztot, szegény lazacom ismét nem került fogyasztásra, most is fedélzeti sétán vett részt. Amikor valaki megjegyezte, hogy a termünkben bűdös van, félve kérdeztem, hogy nem lazacszagot érez-e. Elég furcsán nézett rám az illető, de aztán megnyugtatót, hogy a szag nem lazactól eredeztethető. Akkor jó – mondtam megnyugodva. Egész nap a hajón lődörögtünk

(én főként árnyékban, mert már a második bőrömet fogyasztom).
Videóztunk, beszélgettünk és bámultuk a csodás tájat.

„Üveghegyek”

Jégből készült „ementáli sajt”

Aztán egyszerre híre ment, hogy közös éneklést szerveznek az ebéd-lőben. Margó delegált az énekkarba, mondván, engem úgy is érdekel a népzene, most alkalmam lesz a chileit tanulmányozni. Boldogan mentem. Már sokan voltak, megteltek a széksorok. Az emberek szépen sorban ültek, mint az iskolában, kezükben kottával és a dalok szövegével. Én is kaptam egyet. A showman *közben* jópofáskodott, a hangulat jó volt, az emberek lelkesek. Én is! Aztán kezdtünk énekelni. Fülbemászó dalok voltak, nem esett nehezemre megjegyezni a dallamukat, szöveg nélkül velük dúdoltam.

A környék különböző tájairól hangzottak a dalok, s én teljesen egyenrangúként kornyikáltam a Puerto montti dalokat, hiszen ha nem is régen – mindössze egy napja – az én hazám is volt. Valparaisói dal következett. Ott is voltam, ezt a dalt is, magaménak éreztem. Lelkes dúdolással végleg beépültem az énekkarba. Közben a showman mindig felkért valakit az előéneklésre. Az illető jutalmat is kapott. Váratlanul rám mutatott, és kérte, menjek ki. Húha, gáz van! Hogy fogok én előénekelni?! Legszívesebben elfutottam volna, de ezt mégsem tehettem! Kivánszorogtam. Megkérdezte, honnan jöttem? „Ungaróból” – mondtam én nemes egyszerűséggel. Megkért, hogy énekeljek nekik valami magyar dalt. Végül is miért ne? Tavaly Burmában is eldaloltam a *Tavaszi szél vizet áraszt* kezdetű magyar népdalt, annak idején Japánban egy ifjúsági szállóban is ezzel debütáltam, s ha jól emlékszem, Törökországban is előhozakodtam vele, most sem lesz rossz a választás. Ez a dal szép is, egyszerű is, nem túl hosszú... Nosza! Kezemben a mikrofonnal – elkezdtem. Egyre jobban belejöttem. A közönség áhítatos figyelemmel hallgatott, és a végén nagy tapssal ünnepeltek. Közben észrevettem, hogy Eszter, Tündi és Ilona is itt vannak, és halkan, de erősítik az éneklésemet. Végül várakozáson felül sikerült a szereplés. Jutalmul kaptam egy patagóniai állatokkal teli matricát ajándékba. Nagyon boldog voltam, csak azt sajnáltam, hogy fellépésemet nem örökítette meg

senki, emléknék szép lett volna. A fellépés után szerényen visszaballagtam a helyemre, és folytattam velük az éneklést. A mellettem éneklő férfi barátságosan átfogta a vállam, és mindig mutatta a kottában, melyik dal következik, egy nő is rám mosolygott, majd egy másik intett a kezével.

A jutalmul kapott matrica

Az emberek később a fedélzeten is felismertek, és barátságosan üdvözöltek. Anélkül, hogy tudatos lett volna, létrejött köztünk egy „zenei barátság!” Ez az, amire vágytam, amiért jöttem. Utazásaimnak

mindig több célja van, de elsősorban az, hogy kapcsolatba kerüljek a helybéli emberekkel, megismerjem az életüket, művészetüket, másodsorban, hogy gyönyörködjem a tájban, s végül, hogy megismerjem a városaikat, műemlékeiket. Ezt így kompletten! Az, hogy a kapcsolatteremtés most a zene segítségével jött létre, külön öröm volt számomra. Annak is örültem, hogy magyarként befogadtak maguk közé. Talán egy kicsit misszióként is fogom fel az utazásaimat, mindenesetre szörnyen élvezem. Ez a közös éneklés jó hecc volt, ugyanakkor halálosan komoly és szent feladat!

Közben a hajó méltóságteljesen haladt útján. A távoli hegyek közelebb kerültek, már érdemes volt videózni. Nem tudom, mi okból, hisz vihar sem volt, a hajó sem dőglött le, mégis két órát késtünk, és ezzel sikerült lekésnünk a buszt, ami Coihaiquebe vitt volna minket. Americo szerzett egy minibuszt, és elindultunk szállást keresni **Puerto Aisén.**